

[YunJae Fanfic] Đạo Quán Tiểu Thuyết Tình Yêu

Contents

[YunJae Fanfic] Đạo Quán Tiểu Thuyết Tình Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15

[YunJae Fanfic] Đạo Quán Tiểu Thuyết Tình Yêu

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, 1×1, ôn nhu phúc hắc công x huấn luyện viên đơn thuần thụ, ngọt ngào, không ngược. Parring: Yun

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yunjae-fanfic-dao-quan-tieu-thuyet-tinh-yeu>

1. Chương 1

“Quay đi quay lại đã tới 6h, SungAh à, tối nay chúng ta lại tới nhà hàng lần trước ăn đi!”

“Được được, mình cũng đã lâu không tới đó, chúng ta đi thôi!” nữ nhân viên tên gọi Sung Ah cùng một nữ nhân viên khác, hai người cùng nhau rời khỏi văn phòng.

Trong văn phòng chủ tịch, Yunho liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, nhu nhu huyết Thái Dương đau nhức, ánh mắt dời khỏi màn hình máy tính, một tay chống trán đặt trên bàn làm việc.

“Aiz nha, xem ra Jung chủ tịch của chúng ta đã mệt mỏi a, sao hyung còn chưa tan tầm, lại định tăng ca à?” ngẩng đầu, một nam nhân thân hình thon dài, khuôn mặt tuần lãng khoanh tay tựa người vào cạnh cửa, mỉm cười.

“A, Changmin à... đã đến thì cùng đi thôi, hyung mời em ăn cơm.” Đối Changmin cười cười, đứng dậy cầm lấy áo vest treo trên mắc áo đi ra ngoài.

“Yunho hyung, gần đây công việc nhiều quá à.” Nhấp chút rượu, Changmin chậm rãi nói.

“Ừ, em cũng biết công ty gần đây đang lên kế hoạch thiết kế cho siêu thị SQ, đoạn thời gian này rất nhiều việc.” Yunho thở dài có chút bất đắc dĩ.

“Ừm... hyung này, em biết một nơi có thể xả một chút...” Changmin lặng lẽ híp hai mắt lớn nhỏ, hé ra một cái danh thiếp: “Đây là quán bạn em mở, chúng ta tới đó được giảm 5% nha.”

“Đạo quán TaeKwonDo?”

“Ừm, những người chuyên làm công việc áp lực như hyung, đi tập Taekwondo cũng là một phương thức thả lỏng, xả stress, lại có thể bảo trì vóc dáng.”

“Nghe không tệ, vậy đạo quán đó ở đâu?”

“Đối diện công ty chúng ta thôi, nếu hyung có hứng thú, lát nữa chúng ta có thể qua xem.”

“Được, ăn xong rồi đi.”

Sau khi ăn xong, cũng gần 9h, hai người đi tới đạo quán Taekwondo kia.

“Ồ, Changmin, tới rồi à! Đây là...” Thấy Changmin, một nam nhân đeo kính cao hứng đi ra nghênh đón, xem ra chính là bạn mà Changmin đã nhắc tới.

“Đây là anh họ tớ, Jung Yunho, Yunho hyung, đây là bạn em, ông chủ đạo quán này, Lim Dongho, 26 tuổi bằng hyung.” Changmin đứng giữa giới thiệu hai người với nhau.

“Anh Jung, xin chào!” Dongho vươn tay hướng Yunho.

Bắt tay lại, Yunho lịch sự cười nói: “không cần khách khí như vậy, dù sao chúng ta bằng tuổi, gọi tôi là Yunho được rồi.”

“Ha ha, được...vậy Changmin, Yunho, hai người hôm nay tới đây là muốn vui chơi đi.” Dongho đối hai người hữu hảo cười nói.

“Đúng vậy, gần đây công tác mệt mỏi, muốn tới chỗ cậu thả lỏng chút, tập luyện Takwondo giãn gân cốt.” Changmin tò mò hướng Dongho nhìn còn nói: “Nhưng mà, huấn luyện viên nơi này của các cậu thế nào?”

“Cậu yên tâm, huấn luyện viên chỗ chúng tôi đều được đào tạo và kiểm tra chính quy, mỗi người đều là cao thủ đai đen, hơn nữa tất cả đều được tôi tuyển chọn, kinh nghiệm rất phong phú, A...tôi gọi hai người họ tới luôn nha.” Dongho vừa dẫn bọn họ đi thăm đạo quán vừa giới thiệu sơ qua.

“HeeJun, Jaejoong! Qua đây chút!

Không bao lâu, một nam nhân mặc võ phục đai đen chạy tới.

Thấy chỉ có một người, Dongho nhíu mày: “Jaejoong đâu?”

“Cậu ấy đang tắm, nhưng mà em đã gọi cậu ấy rồi, cậu ấy sẽ ra ngay.” HeeJun lên tiếng.

“A, được rồi.” hướng phòng tắm nhìn qua, Dongho xoay người hướng hai người Yunho và Changmin giới thiệu: “Đây là huấn luyện viên Lee HeeJun, Taekwondo đai đen tứ đẳng, năm nay 24 tuổi.”

Lúc Dongho giới thiệu được nửa, một nam nhân tóc vàng vội vàng vàng chạy tới.

“A, cậu ta tới rồi, đây là huấn luyện viên Kim Jaejoong, Taekwondo đai đen ngũ đẳng, năm nay 26 tuổi.”

“Để hai vị đợi lâu, thật sự xin lỗi.”Jaejoong hướng hai người Yunho, Changmin cúi đầu hối lỗi.

Yunho cúi người nhìn Jaejoong một chút, mái tóc vàng ẩm ướt vì chưa chải mà có chút hỗn độn, có thể là do tắm nước ấm, đôi mắt to tròn ngập hơi nước, hai gò má thanh tú ửng đỏ, trên người cũng không phải mặc võ phục, mà mặc một chiếc áo len màu xám, cùng quần kaki tối màu, nhìn thế nào cũng không giống một huấn luyện viên Taekwondo, mà giống một võ sinh hơn.

“Yunho hyung, huấn luyện viên Jaejoong lợi hại như vậy nhường cho hyung, Lee huấn luyện hướng dẫn em là được rồi.” Changmin cười cười, đối Yunho khoát tay.

Thấy Yunho nhìn chằm chằm Jaejoong, Dongho cười nói: “Yunho, cậu không cần lo lắng, tuy rằng Jaejoong nhìn có vẻ giống... sinh viên một chút, nhưng cậu ấy đã từng tham gia rất nhiều cuộc thi và đạt huy chương vàng, cậu ấy rất lợi hại.” Nói xong vỗ vỗ vai Jaejoong.

Yunho lại nhìn cậu, vươn tay nói: “Xin chào, tôi là Jung Yunho, về sau...phiên toái huấn luyện viên Kim chỉ giáo nhiều.” Nói xong còn mỉm cười thân thiện.

“Dạ, về sau chúng ta...cùng nỗ lực.” Bắt tay Yunho, Jaejoong cảm thấy tim đột nhiên đập gia tốc.

2. Chương 2

6h sáng ngày hôm sau, Changmin đúng giờ đi vào văn phòng của Yunho, lấy lý do xả stress lôi hẳn ra ngoài, rất nhanh sau khi ăn cơm chiều ở gần công ty xong, chưa tới 7h30, hai người đã có mặt ở đạo quán Taekwondo.

Sau khi thay võ phục, Yunho đi vào võ đường, Jaejoong đã không còn giống bộ dáng ngây ngô tùy ý như hôm qua, cậu đã sớm thay võ phục taekwondo trắng thuần, đai đen thắt đúng chuẩn trước bụng, đứng thẳng trên chiếc đệm màu lam, khuôn mặt lộ vẻ tự tin tươi cười.

Yunho nghĩ thầm thật có chút giống huấn luyện viên võ thuật. cung kính đối với thầy giáo thi lễ, cởi giày bước vào đệm, hai người lại cúi đầu chào nhau.

“Anh Jung, bởi vì anh luyện TaeKwondo chủ yếu để thả lỏng cơ thể, cho nên chúng ta chỉ học một số bộ quyền. hôm nay tôi sẽ hướng dẫn anh một chút chân pháp, đầu tiên là đá trước, đá xoay và gạt chân.” Ngữ khí nghiêm túc, Jaejoong xoay người tạo tư thế, lưu loát làm động tác ‘Đá trước’.

“Huấn luyện viên Kim, chúng ta bằng tuổi nhau, vậy trực tiếp gọi tên đối phương đi, cậu gọi tôi Yunho, tôi gọi cậu là Jaejoong, được không? Nếu cứ gọi khách sáo thì có chút xa lạ.”

“Ừm...vâng!” Jaejoong cười cười gạt đầu: “Vây... Yunho, anh đã hiểu chưa? Động tác vừa rồi chính là đá trước, anh tập thử một lần đi.”

“Được.” Bắt chước tư thế, Yunho cũng đá trước một lần.

Luyện tập được gần 1h đồng hồ, Yunho có chút mệt mỏi, định vươn tay muốn nói cho Jaejoong tạm dừng nghỉ ngơi uống chút nước, không ngờ, vừa đụng tới cậu, Jaejoong lại phản xạ có điều kiện cho Yunho một cú ‘đá trước’ hoàn hảo.

“A!” Yunho bị cú đá trúng, đau đớn kêu lên, hai tay xoa xoa thắt lưng đau đớn.

“A! xin lỗi, xin lỗi, tôi...tôi mắc cảm quá, Yunho, anh không sao chứ?” vội vàng đỡ thắt lưng Yunho, Jaejoong hoang mang rối loạn đỡ hẳn dậy: “Đau lắm không? Tôi thật hồ đồ, anh cũng chưa mặc hộ giáp, tôi sao có thể một cước đá cơ chứ? Để tôi thoa rượu thuốc cho anh...”

Yunho nhìn người trước mắt, gương mặt thanh tú khấn trương có phần hối lỗi, gất gao xoa xoa thắt lưng cho hẳn, đôi mắt to tròn đen bóng trong suốt tràn đầy thần sắc lo lắng, tựa hồ giống với hình ảnh nam sinh ngây ngô tinh thuần hôm qua, thắt lưng cũng không còn đau nữa....

“Tôi không sao, bởi vì ngã lên đệm nên không đau lắm, hiện tại đã không còn việc gì.” Yunho ngẩng đầu nhìn Jaejoong lộ ra một nụ cười yên tâm, chậm rãi đứng lên.

Đảo mắt một chút nói: “Nhưng mà, bây giờ tôi hơi mệt, để bồi thường, cậu mời tôi xuống lầu uống chút gì đó thế nào?”

“Được...anh không có việc gì là tốt rồi.” Jaejoong cũng có chút choáng váng đứng dậy, vừa mới đập vào mắt cậu là nụ cười Yunho sáng lạn lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp...

Thay đổi quần áo bình thường, hướng ông chủ chào hỏi chút, hai người cùng nhau xuống quán café dưới lầu.

Tùy ý gọi đồ, Yunho gọi một tách cà phê, Jaejoong lại gọi một cốc nước trái cây đầy màu sắc.

Nhìn thoáng quá cốc nước trái cây của Jaejoong, Yunho hé miệng cười, chậm rãi nói: “Jaejoong, cậu thật luôn làm tôi có cảm giác ngoài ý muốn.”

Cắn cắn ống hút, Jaejoong nghe thế, mở to mắt nhìn Yunho, nghi hoặc hỏi: “Lời này...có ý gì?”

“Lúc đầu tôi nghe nói cậu là huấn luyện viên, tôi còn nghĩ cậu là dạng nam nhân phải trên 30 phi thường cường tráng, cơ bắp. Nhưng mà đến khi nhìn thấy cậu, thật đúng là có chút giật mình, không ngờ cậu lại bằng tuổi tôi, thậm chí thoát nhìn so với tôi còn nhỏ con hơn, đặc biệt là trông cậu như vậy...có chút giống sinh viên.” Nhấp ngậm cà phê, Yunho ôn hòa cười.

“Thật sao...tôi đã 26 tuổi rồi! nhưng xác thực có rất nhiều người nói tôi không giống như 26 tuổi, ha ha....” Xấu hổ cười cười, hút một chút nước trái cây.

“Đúng rồi, Jaejoong, hiện tại cậu đang huấn luyện vài người chứ?”

“Ông chủ có nói qua, anh là khách quý của đạo quán, cho nên hiện tại tôi chỉ phụ trách một mình anh thôi.” Jaejoong ngồi thẳng mình hồi đáp.

“Thật sao?” nghe nói như thế, trong lòng Yunho đột nhiên cao hứng “Nhưng tôi có lúc bề bộn nhiều việc, khả năng không rảnh, đến lúc đó sao có thể liên lạc với cậu?”

“Anh có thể điện thoại cho ông chủ, nếu ông chủ không rảnh, anh có thể gọi trực tiếp cho tôi là được rồi, số điện thoại của ông chủ là xxxxxxxx. Số điện thoại của tôi là xxxxxxxx.”

“A...tôi sẽ nhớ kỹ.” Yunho giảo hoạt cười, đem hai dãy số lưu lại trong di động...

‘hãy để anh một ngày được làm ấm giường cho em, oh baby....’ Lúc này, tiếng chuông di động của Jaejoong vang lên. Nghe tiếng chuông thế, Yunho đột nhiên bật cười: “Jaejoong, tiếng chuông quả nhiên rất hợp với cậu, nghe rất đáng yêu...”

Jaejoong nghe thế bất giác mặt đỏ bừng, vội vàng từ trong túi xách lấy di động ra, trên màn hình hiện thị một dãy số xa lạ.

Yunho thấy gương mặt đỏ bừng của người nào đó, vụng trộm cong cong khóe miệng, lập tức lại khôi phục bình tĩnh, giải thích nói: “Đây là số điện thoại của tôi.”

Jaejoong đỏ mặt lưu lại số điện thoại của Yunho, lại nhìn nhìn thời gian, ngưng ngưng không dám nhìn Yunho, vì thế hai mắt nhìn chăm chăm cái cốc nước hoa quả trước mặt: “Đã gần 10h, đạo quán cũng đã đóng cửa, Yunho, anh có để đồ ở đó không thì về lấy đi?”

Thấy người nào đó tựa hồ thẹn thùng muốn chạy trốn, Yunho cũng không khó xử cậu: “Không có, tôi đã thu dọn khi đi ra rồi, cậu muốn về lấy đồ sao? Vậy nhanh trở về đi.”

“Vâng, vậy ngày mai gặp.” bước ra cửa, hai người cáo biệt, vừa mới bước được mấy bước, Jaejoong đột nhiên nhớ tới cái gì, lại lập tức đuổi theo Yunho, đem đồ gì đó đặt trong tay hắn.

“Cái này rất hiệu quả, nếu bị thương thì về thoa một chút.” Jaejoong rất nhanh nói xong, lại xoay người chạy đi.

Yunho nhìn đồ gì đó trong tay, là một chai rượu thuốc, ngẩng đầu nhìn thân ảnh đang chạy phía trước, khóe miệng khẽ cong cong....

3. Chương 3

Vài ngày sau, Yunho tan tầm đều tới đạo quán Taekwondo.

Một hôm, giữa trưa, Yunho lại tới đạo quán, Jaejoong nhìn thấy Yunho một thân võ phục đứng trước mặt mình, có chút giật mình.

“Yunho, sao anh lại tới đây giờ này? Không phải anh buổi tối với đến sao?”

“Sáng nay có buổi họp quan trọng, có chút mệt...nên tới đây, trước 3h chiều về là được.” Yunho cười cười, còn nói: “Chắc tối nay tôi không có thời gian tới, gần đây công việc có chút bận...”

“Thật sao? Anh mệt vậy ngồi nghỉ chút đi.” Jaejoong vỗ vỗ cái ghế bên cạnh, ý bảo Yunho ngồi xuống.

“Tôi vừa nghỉ rồi, hiện tại muốn luyện tập chút, chúng ta bắt đầu đi.” Yunho khoát tay, bước lên tấm đệm.

“Vậy được rồi, bây giờ chúng ta sẽ đem những nội dung học lần trước ôn tập lại một lần.”

Hai người luyện tập được một lúc, Jaejoong có chút tán thưởng nhìn Yunho: “Yunho, có tiến bộ! xem ra anh rất có thiên phú luyện Taekwondo.”

“ha ha...phải không?” Yunho tựa như đứa trẻ được người lớn khích lệ nở nụ cười sáng lạn, lại chợt nghiêm mặt nói: “Vậy Kim Jaejoong, chờ tiếp chiêu đi!” Nói xong liền đá một cước.

Thấy Yunho tươi cười, Jaejoong có chút thất thần, nhất thời không cản được tiến công của hắn. nhưng trước khi ngã xuống, Jaejoong cũng nhanh chóng đá ngược lại, cả hai người đề té xuống.

Nhưng Jaejoong không nghĩ tới là, Yunho không giống những người khác ngã sang một bên mà hắn thẳng tắp ngã đè lên người cậu... người chung quanh nhìn thấy Jaejoong bị đánh bại đều kinh ngạc nhìn về phía này. Điều này khiến mặt Jaejoong đỏ ửng như trái cà chua.

“A! xin lỗi...” ý thức được lúc này không khí có chút kỳ quái, Yunho lập tức đứng lên, xấu hổ phủi phủi quần áo, đem người nào đó cả người đỏ ửng kéo đứng dậy.

“Khụ khụ...chiêu vừa rồi của cậu, hình như chưa có học qua...” Yunho mất tự nhiên khụ khụ hai tiếng, trọng điểm lại quay về chiêu thức Taekwondo.

“Đúng...không phải...tôi nhất thời quên, đây là nội dung học tiếp theo...ha ha...coi như...chuẩn bị bài tốt lắm.” Jaejoong sờ sờ gáy, ánh mắt đảo chung quanh, gập gềnh nói.

Dứt lời, cả hai người đều xấu hổ đứng giữa đệm không hề động đậy. qua vài giây, Yunho mới nhìn đồng hồ, ngẩng đầu đối Jaejoong nói: “Đã 2h25 rồi, tôi nên trở về công ty đây, lần sau gặp.”

“Được, lần sau gặp.” Jaejoong miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn thẳng Yunho, nặn ra một nụ cười gượng gạo.

Thấy Jung Yunho đi rồi, mấy đồng nghiệp mới bắt đầu xông tới hỏi han

“Này, Jaejoong, sao cậu có thể bại bởi chính học trò của mình? Tôi lần đầu thấy cậu như vậy đó?!”

“Đúng vậy, đúng vậy, Jaejoong hyung, hyung không thoải mái sao?”

Nhìn mấy người vây quanh mình, Jaejoong đột nhiên trong đầu cảm thấy hỗn loạn, đột nhiên nghĩ tới cảnh vừa rồi, trên mặt lửa nóng bừng bừng, tựa như phát sốt, đầy đám đồng sự đang lú lú kia ra, cau được câu không “Hôm nay tôi thấy không khỏe.” liền chạy vào phòng tắm.

Buổi tối, Jung Yunho không tới thật, Jaejoong lại cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, ngồi ở cửa sổ sát đất của đạo quán, nhìn những ánh đèn lung linh bên ngoài, vốn tưởng rằng như vậy sẽ bình tĩnh một chút, nhưng tâm vẫn như cũ kinh hoàng, bắt đầu từ lúc trưa...nhấp một ngụm bia, tay phải xoa xoa vị trí trái tim, nơi này....thế nào...?

4. Chương 4

Hôm nay hiệu suất làm việc đặc biệt cao, Yunho sớm hoàn thành công tác, buổi sáng đã đến đạo quán Taekwondo. Nhưng tìm một vòng cũng không thấy chút bóng dáng Jaejoong đâu.

“Dongho, cậu có biết Jaejoong đi đâu không?” mặc một thân võ phục, Yunho chạy tới trước mặt Dongho hỏi.

“A, Jaejoong à, hình như ra ngoài nghe điện thoại, cậu ta sẽ quay lại nhanh thôi. Cậu cứ ngồi đợi một chút, nếu nhầm nhầm thì tôi dẫn cậu đi xem ảnh của đạo quán thế nào?” Dongho cười nói.

“Được, ảnh gì thế?” Yunho tò mò hỏi, hai người lập tức đi tới phòng trưng bày treo đủ loại huy chương cùng cúp và cờ lưu niệm.

Dongho chỉ đồng ‘ảnh trên tường’ “Đây, cái này nè, chúng tôi rất oai phong đúng không? Tất cả đều là những thứ chúng tôi tham gia thi đấu lưu lại...”

“Ảnh này...là Jaejoong đó, động tác rất tuần tú đi! Tôi còn nhớ cuộc thi đó Jaejoong được huy chương vàng đấy!” Dongho chỉ ảnh chụp Jaejoong đang thi đấu, trên mặt đầy vẻ tự hào.

“Còn có cái ảnh này, đây là sau khi chúng tôi thi đấu toàn thắng được thưởng một chuyến du lịch, tôi nhớ lúc đó được đi Nhật Bản...đây nè, sau lưng còn có cây anh đào thật lớn, rất đẹp đúng không?”

“Đợi chút, ảnh này là...?” Lấy xuống một bức ảnh sinh động đập vào mắt Yunho.

Ảnh chụp là Jaejoong, mặc một chiếc kimono màu lam đứng dưới tàng cây anh đào, đầu hơi ngưỡng lên, trước mắt cậu ấy có một con bướm màu vàng, mà Jaejoong thấy trước mặt một con vật nhỏ xinh, trên mặt lộ nụ cười nhu hòa. Mấy cây anh đào làm nền phía sau, điểm phớt màu phấn hồng mông lung mộng ảo, càng khiến cho gương mặt Jaejoong phát ra tú lệ.

Yunho nhìn xem có chút thất thần, Dongho gọi mãi hấn mới tỉnh lại.

“Ảnh này là do một nữ huấn luyện viên thích Jaejoong chụp lại, rất đẹp đúng không? Jaejoong thực sự rất đẹp trai...thoạt nhìn so với mấy ngôi sao thần tượng còn đẹp hơn. Vốn lúc đầu cô gái đó sống chết không chịu giao ra, nói rất trân quý, sau lại chúng ta vừa đấm vừa xoa mới bằng lòng giao ra, ha ha...”

“Nữ huấn luyện viên đó thích Jaejoong?” nghe Dongho lải nhải một phen, Yunho chỉ nghe đến chỗ trọng điểm.

“Ha ha, đúng vậy, nhưng mà đó chỉ là loại ưa thích của nữ sinh với những anh chàng đẹp trai thôi, kiểu sùng bái thần tượng đó.”

“À...” Yunho có chút đăm chiêu gật đầu, đột nhiên cảm thấy có chút yên tâm...đợi chút! Mình vì sao lại thấy yên tâm?

Bên ngoài đạo quán...

“Jaejoong à, con chừng nào thì dẫn bạn gái về cho ta xem?” ngữ khí lão nhân ở đầu dây thập phần vội vàng.

“Nội à, con không phải đã nói rồi sao, con hiện tại chưa muốn yêu đương, còn chưa có bạn gái...” Jaejoong bắt đầu dĩ nhiên.

“Nhà tiểu Nhất cách vách nhà chúng ta kém con một tuổi mà đã có đứa nhỏ gọi là ba rồi, con sao cả bạn gái cũng chưa có?”

“Gần đây con bận công tác, không có thời gian hẹn hò bạn gái, nếu có con sẽ dẫn về cho nội xem...A! hiện có học trò đang đợi con, con cúp máy trước, yêu nội, bye bye.” Jaejoong lập tức cúp máy, chưa biết chừng tối nay lại nội chộp tới bắt đi xem mắt cũng nên.

Vào trong đạo quán, thấy Yunho một bộ cảm thấy mỹ mãn nhìn di động, Jaejoong tò mò hỏi hấn: “Có chuyện gì vui à?”

“A! Chính là...cùng đồng nghiệp đánh cá thắng, cậu ta đưa cho tôi một lọ hồng rượu trân quý, Jaejoong, cậu đến thì chúng ta đi luyện tập.” Yunho bịa đại ra một cái lý do, lập tức giấu di động đi.

“A...là thế sao.” Jaejoong ngơ ngác gật đầu.

Ngẩng đầu nhìn Jaejoong, Yunho nhìn không được nở nụ cười.

Người bên cạnh này còn mặc một áo ngủ màu đen có hình hello kitty, trên trán còn đeo cái bịt mắt cũng có hình hello kitty, mái đầu vàng óng ánh có chút rối loạn, chân đi dép lê ngơ ngác lảng lảng đứng đó, rất đáng yêu, nếu ai không biết chắc chắn sẽ nghĩ cậu ta chỉ là sinh viên thôi.

“Jaejoong, hóa ra cậu thích Hello kitty à? Cậu như vậy thật đáng yêu, không ngờ nam sinh cũng có người thích hello kitty.” Yunho che miệng cười, xem ra người này tuy rằng 26 tuổi nhưng tâm lý vẫn còn rất trẻ con đi.

“Ách... thích kiểu cải củ rau xanh thôi...tôi vừa mới tỉnh ngủ, nên hình tượng có chút... ai nha, tôi đi thay quần áo đã, anh đến võ đường đợi tôi.” Jaejoong bị Yunho cười đến đỏ cả mặt, vội vàng vàng chạy vào phòng thay quần áo.

Yunho nhìn thấy chịu không nổi muốn trêu chọc người hay thẹn thùng nào đó, cười đến mị loạn ánh mắt, chỉ là hấn không phát hiện, nụ cười của hấn càng nhiều là sùng nịnh.

5. Chương 5

Mấy ngày tiếp xúc khiến hai người cũng bắt đầu trở nên thân thiết hơn, có đôi khi rảnh rỗi còn gọi điện nhắn tin nói chuyện phiếm với nhau. Nhưng Jaejoong không hiểu tại sao, mỗi lần có điện thoại, nhìn thấy tên người kia trên màn hình, hoặc là nghe được giọng nói trầm thấp của người kia, đột nhiên cảm thấy khẩn trương hơn hẳn, liền ngay cả số lần điện thoại của Yunho gọi tới ngày càng nhiều.

Thứ bảy hôm nay đến phiên Jaejoong trực ban, điện thoại bàn đột nhiên vang lên, thói quen tiếp điện, đây đây bên kia vang lên giọng nói của người kia

“Jaejoong à, điện thoại của em tắt à, ông chủ nói hôm nay em trực ban, cho nên anh trực tiếp gọi tới đây, tối nay sau khi tan tầm em có rảnh không? Chúng ta đi uống rượu đi.”

“Có rảnh... chúng ta đi đâu uống?” không yên đáp lại người kia, tay cầm điện thoại có chút mồ hôi ẩm...

“Ở chỗ bọn em là được rồi, anh có chuyện muốn nói với em, giờ anh có việc, cúp máy trước, tối nay gặp...”

10 rưỡi tối, Yunho mang theo một lốc bia tới đạo quán.

Jaejoong thấy hắn đến, mở đèn tường, xoay người lại hồi lỗi nói: “Xin lỗi a Yunho...ông chủ nói sau khi tan tầm không thể bật đèn, cho nên chỉ có thể bật đèn tường, hơi tối chút, anh không ngại chứ?”

“Kỳ thật cũng không cần thiết, chúng ta tìm một chỗ ngồi là được, dưới đèn đường uống bia nói chuyện phiếm cảm giác cũng hay lắm.” Yunho cười cười ngồi lên cửa sổ.

“Vây được rồi...” Jaejoong tắt đèn đi, theo Yunho ngồi lên bậc cửa sổ.

“Sao hôm nay đột nhiên lại uống rượu?”

“Không biết... đột nhiên muốn uống thôi, hồi học đại học anh cũng có thằng bạn hai đứa cũng thường xuyên ngồi uống rượu như bây giờ, đèn ký túc tất hết chỉ có ánh trăng hắt vào nói chuyện, kết quả hôm sau đám bạn học thấy hai con ma mem say túy lúy ở bậc cửa sổ, ha ha... nhưng mà tên kia cũng di dân sang Mỹ rồi, không biết giờ thế nào?” Uống chút rượu, Yunho nhìn bóng dáng mình trên tường, nhớ lại.

“Còn có, sắp tới anh phải đi công tác xa, khả năng một tháng không tới đây, nói trước với em vậy.”

“Ừm...tôi biết rồi, tôi sẽ nói với ông chủ.” Nghe thấy Yunho một tháng không tới, Jaejoong bỗng có chút mất mát.

“Đúng rồi, hôm qua em nói chuyện điện thoại rất lâu, là trong nhà có chuyện sao?”

“Cũng không có gì, chỉ là ông nội tôi muốn giục tôi quen bạn gái, sau đó dẫn về cho nội xem mặt. đã giục vài năm, nội luôn muốn tôi đem cháu dâu về cho ông...” Jaejoong bất đắc dĩ nhấp chút bia, còn nói: “Tôi cũng không phải chưa từng quen bạn gái, nhưng mà cũng đã qua rồi...” ngẩng đầu nhìn thấy Yunho có chút đăm chiêu, lại bất giác kể lại chuyện cũ

“Cô gái đó vốn là học tỷ ở trung học của tôi, năm lớp 11 thì chúng tôi quen nhau, tôi còn nhớ cô ấy thổ lộ trước với tôi, khi đó tôi thật sự hoảng sợ... chúng tôi vụng trộm quen nhau, cuối tuần chúng tôi thường lên người nhà nói đến nhà bạn học tập vụng trộm ra ngoài hẹn hò, một lần bị người quen nhìn thấy liền lập tức tách chúng tôi ra, chúng tôi bị ngăn cách rất xa, tuy rằng lén lút nhưng cũng rất vui vẻ...” nói đến đây, Jaejoong trên mặt có một tia ngọt ngào.

“Sau đó cô ấy thi đại học, chúng tôi đã hẹn phải thi cùng trường, cho nên khi tôi thi đại học cũng đăng kí vào trường cô ấy, vào đại học chúng tôi liền công khai, thường xuyên bên nhau, cho dù khác khoa, còn ở hai khu học khác nhau, nhưng sau khi học xong tôi lại tới tìm cô ấy, đến nỗi cả khóa đều biết tôi là bạn trai cô ấy, sau lại có rất nhiều người chúc phúc...” Cắn chặt răng, uống một ngụm bia, hai mắt Jaejoong ảm đạm.

“Đừng uống như vậy, có hại cho sức khỏe, ăn chút gì đi, tôi cũng vừa mới mua đấy.” Yunho từ trong túi lấy ra một hộp đồ nhắm, đưa cho Jaejoong.

Tiếp nhận gì đó từ tay Yunho, Jaejoong nhẹ nói ‘cảm ơn’ rồi lại tiếp tục: “chúng tôi quen nhau được 1 năm, đến năm thứ 2, tôi đã đưa cô ấy về cho nội gặp, ông nội cũng rất cao hứng, khi đó hẳn là thời điểm hạnh

phúc nhất của chúng tôi, tình cảm ổn định, không có cãi nhau, nghỉ đông, nghỉ hè đều bên nhau, đôi khi tôi nghĩ, nếu chúng tôi có thể duy trì có lẽ giờ chúng tôi cũng đã kết hôn, cũng có thể có cảm con đi...”

“Vậy vì sao...”

“Cô ấy là thiên kim tiểu thư, cha của cô ấy sao có thể cho phép con gái mình cùng một học trò nghèo không cha không mẹ quen nhau? Kỳ nghỉ đông năm 2, chúng tôi vốn hẹn nhau sau khi sinh nhật tôi sẽ đi du lịch, vì lần du lịch này chúng tôi đã lên kế hoạch gần 1 năm, cũng tiết kiệm tiền thật lâu, phi thường chờ mong, thậm chí trước khi đi du lịch một tuần tôi cũng đã chuẩn bị đồ đạc sẵn sàng. Nhưng trước sinh nhật tôi một ngày, cô ấy đột nhiên nói chia tay với tôi, bởi vì đáp ứng cha đi du học ở Đức, tôi cầu cô ấy ở lại, nhưng cô ấy rất kiên quyết, đem toàn bộ hành lý đã thu thập mang đi, tôi cảm thấy tâm mình trống rỗng... sinh nhật lần đó, tôi ở nhà khóc thật lâu, có lẽ đó là sinh nhật đau khổ nhất của tôi, nhưng những sinh nhật sau tôi đều rất vui vẻ.”

Thản nhiên cười, Jaejoong giương mắt nhìn người bên cạnh, thấy bộ dạng Yunho nhú mày, Jaejoong cười cười, hảo sảng đem lon bia cụng lon của Yunho một cái: “Tôi không buồn, anh buồn cái gì?” nói xong gấp chút đồ ăn, từ từ uống thêm một hớp bia.

“Được...” Yunho lo lắng nhìn cậu một cái, tiếp tục uống.

Không biết qua bao lâu, bia cũng uống hết, ném lon rỗng xuống, hai người cũng ngà ngà say.

“A! nóng muốn chết! sao không bật điều hòa...” Jaejoong say rượu có chút phiền muộn cởi 2 cúc áo sơ mi, bởi vì tức giận mà hai má phồng lên như bánh bao.

Hướng bên cạnh nhìn một cái, thấy Yunho tựa người vào tường, say nên đầu óc có chút choáng váng, lấy tay đặt lên trán một bộ buồn ngủ, đột nhiên ý xấu muốn đánh thức hắn, vì thế sấn lại gần

“Yun...Yunho à, tôi hôm nay rất vui, chúng ta chụp ảnh đi!”

Yunho bị cậu lay bưng tỉnh, đột nhiên trợn tròn mắt. chỉ thấy Jaejoong đang ôm mình gắt gao dán sát lại, ánh mắt loạn loạn, miệng ồn ào nói muốn chụp ảnh, hé ra đôi môi trơn bóng đỏ mọng chu lên như đứa nhỏ. Dưới ánh trăng, Jaejoong say rượu mặt đỏ hồng, cúc áo sơ mi đã cởi 2, 3 cúc, xương quai xanh xinh đẹp như ẩn như hiện... Yunho nhin không được nuốt nước miếng, cố gắng kiềm chế bản thân, đầu óc cũng đã thanh tỉnh phân nửa, nhẹ nhàng đẩy cậu ra

“Jaejoong, em...em say rồi, chúng ta lần sau uống tiếp...”

Lúc này ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên tiếng mưa rơi tí tách, hơn nữa càng lúc càng lớn. Yunho chạy tới bên cửa sổ nhìn, quả nhiên mưa to tầm tã, hôm nay có xem qua dự báo nói trận mưa này rất lâu, mình lại không lái xe tới đây, xem ra đêm nay không về được, đóng lại cửa sổ, Yunho bất đắc dĩ thở dài.

Đem vỏ bia cùng rác đi vứt, trở lại chỗ hai người ngồi liền thấy Jaejoong đã ngủ rồi, một giây trước còn âm ỉ hiện tại đột nhiên im lặng, bất đắc dĩ lắc đầu cười cười.

Lại quay đầu nhìn cậu, dưới ánh trăng, gương mặt hồng hồng có một hàng nước mắt, không biết có phải bị cuốn hút hay không mà lúc này hắn thấy tâm can mình một trận co rút, thân thể tựa hồ không chịu nổi, chậm rãi tới gần Jaejoong, thẳng tới khi môi chạm phải đôi môi lạnh lẽo của ai kia...

6. Chương 6

Sáng sớm dương quan xuyên thấu qua rèm cửa, qua khe hở tiến vào phòng, Yunho một tay cầm tập văn kiện để lên đầu gục lên bàn.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, 7h45p.

“cốc cốc cốc...” tiếng gõ cửa thanh thúy đột nhiên vang lên trong văn phòng im ắng, theo một tiếng ‘vào đi’ của Yunho, một nam nhân tây trang giày da chuẩn mực tiến vào văn phòng.

“Thư ký Kwon, hôm nay có lịch trình thế nào?” Buông văn kiện trong tay, Yunho giương mắt nhìn nam nhân trước mắt.

“Chủ tịch, 10h sáng nay có hội nghị, buổi chiều 2h có cuộc họp bàn vấn đề đầu tư với tập đoàn JS.” Nam nhân cung kính đáp lại.

“Cám ơn cậu, tôi biết rồi, cậu ra ngoài trước đi.” Cho thư ký lui ra, Yunho nhu nhu hai mắt đau nhức, đột nhiên nghĩ tới cái gì khóe miệng cong cong, từ túi quần lấy ra động mở màn hình ra.

“Ai nha, chủ tịch Jung sao về sớm vậy, xem ra chủ tịch Jung thật sự là một chủ tịch có trách nhiệm” Vừa nói, Changmin vừa đặt mông ngồi lên ghế đối diện bàn công tác của Yunho tươi cười.

Buông di động ra, Yunho không để ý Changmin nói: “Giám đốc Shim hôm nay cũng đến rất sớm, hẳn là đến làm việc phải không? Nhưng đừng quên chiều nay có cuộc họp với bên JS bàn về đầu tư đấy.”

“Đúng vậy, hôm nay tinh thần đặc biệt tốt, sáng sớm đã dậy.” Changmin lười biếng tựa vào thành ghế, giả hoạt cười nói: “Nhưng mà Yunho hyung à, hyung vừa cười cái gì đó?”

“Không có gì... mấy ngày nay hội nghị nhiều, công tác cũng nhiều, nếu đã tới thì mau đi làm việc đi.” Yunho có chút mất tự nhiên ngồi thẳng thắt lưng, nghiêm mặt nói.

2h chiều, Yunho và Changmin đúng giờ tới điểm hẹn với tập đoàn JS, tới phòng hèn, một nữ tử tao nhã đứng dậy, mỉm cười hướng bọn họ vươn tay

“Xin chào, tôi là Park Minhee, hy vọng chúng tôi cùng tập đoàn SQ hợp tác vui vẻ.”

“Park tiểu thư, xin chào, tôi là Jung Yunho của tập đoàn SQ.”

“Xin chào, tôi là Shim Changmin của SQ.”

“Mời hai vị ngồi. bản thiết kế lần trước của quý công ty về siêu thị SQ chúng tôi đã cẩn thận xem xét, cảm thấy đó là một hạng mục đáng để đầu tư. Đồng thời tập đoàn JS cùng quý công ty cũng không phải lần đầu hợp tác, hướng hồ quý công ty có uy tín cùng trình độ chuyên nghiệp ở thị trường này thế nào, tôi cũng đã nghe, lần hợp tác này có thể cùng nhau hợp tác giành thắng lợi, sao chúng tôi có thể không tham gia.” Nữ nhân tao nhã tươi cười.

“Được, chúng tôi cũng không muốn bỏ qua cơ hội này.” Yunho vừa lòng cười, Changmin lập tức đem hợp đồng đã soạn thảo đặt lên bàn.

Minhee nhìn qua nội dung bản hợp đồng, cầm bút tiêu sái ký tên. Đem bản hợp đồng trao đổi cho Yunho, lại chậm rãi đứng dậy rót sâm banh đưa cho hai người, chính mình cũng cầm lên một ly, cười: “Chúng mừng hai công ty hợp tác vui vẻ, cụng ly.”

Cả ba cùng cụng ly, rồi một hơi cạn chén rượu. sau khi tiễn bước hai người, gương mặt tươi cười của Minhee chậm rãi tắt đi, im lặng nhìn hợp đồng trên bàn, cầm lấy di động gọi đi

“Những chuyện bố yêu cầu con đã làm xong, giờ bố cũng nên thực hiện lời hứa của mình...”

Ban đêm trở lại khách sạn, Yunho gọi điện cho thư ký hỏi lịch trình ngày mai.

“Chủ tịch, 9h sáng mai có một hội nghị, còn lại không có lịch trình nào.”

“Thật sao? Tốt, vậy cảm ơn cậu, đi ngủ sớm đi.” Yunho có chút hưng phấn, xem ra đi công tác một tháng vất vả, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.

Bước ra ban công, trước mắt đại dương rộng lớn bát ngát, sóng biển lẫn tăn dưới ánh trăng bàng bạc, nghe tiếng gió biển mát rượi thổi tới, khiến người ta có cảm giác yên bình.

Yunho ghé lên thành lan can, lại cầm di động xem hình này đó chụp trộm Jaejoong, không biết vì sao luôn nhớ tới người này, luôn muốn nhìn thấy cậu ấy, hơn nữa mỗi lần nhớ tới cậu ấy lại có chút khẩn trương. Chẳng lẽ đã thích Jaejoong? Nhưng thích một người nam nhân, mình hẳn là điên rồi...?

“Yah! Yunho hyung, sao lại nhìn chăm chăm điện thoại ngây ngô cười vậy? đến đây đã 1 tháng, hyung nhìn điện thoại cũng 1 tháng, hyung không phải đang yêu đó chứ? Có phải mỗi ngày đều nhìn ảnh chụp người yêu không?”

Thanh âm Changmin đột ngột vang lên bên cạnh, Yunho không nhìn cậu ta, vẫn như trước lộ ra nụ cười ôn nhu với cái điện thoại, đúng vậy, mình đang yêu đi, yêu một người nam nhân, quả thực điên rồi...tình yêu...

Võ vai Changmin, lại ngược mắt nhìn cảnh đêm mê người, Yunho trên mặt lộ vẻ thỏa mãn tươi cười.

“Changmin à, chiều mai chúng ta được nghỉ, đi cùng hyung tới đảo Jeju xinh đẹp đi.”

7. Chương 7

“Hyung, hyung, em lên mạng tra, nơi này có thật nhiều đồ ăn ngon nha! Có sasagmi bào ngư, thịt lợn đen nướng, súp bí đỏ, còn có quýt...quýt vừa to vừa ngọt, màu vàng óng ánh óng ánh, còn có thịt lợn đen nhìn hình đã muốn ăn rồi, Yunho hyung, chúng ta nhanh đi thôi!”

“Changmin à, để hyung ngủ đến 2 rưỡi rồi đi đi, sáng sớm đã họp hội nghị mấy tiếng đồng hồ, em không mệt à? Vừa tới chưa kịp nghỉ ngơi đã đòi ra ngoài...” Yunho bị Changmin lớn giọng đánh thức, mơ mơ màng màng đáp lại một câu, lại xoay người tiếp tục ngủ.

“Hyung, 5h chúng ta đã phải về rồi, hyung ngủ tới 2 rưỡi thì chúng ta còn thời gian đâu mà đi thăm quan, hiện tại đã 1 rưỡi rồi, anh đã ngủ 1 tiếng, như vậy đủ rồi. Hyung, xem như thằng em này cầu xin hyung nha” Changmin lắc lắc thân hình đang nằm bẹp trên giường, giật giật cái chăn không cho đắp.

Yunho trốn mắt nhìn cậu, nhóc con một thân tây trang nghiêm túc đứng đó bĩu môi lộ ra bộ dạng cún con tội nghiệp, thở dài bất lực, dưới ánh mắt sáng chói lóe sáng bức bách hẳn phải đi cùng Changmin tới các cửa hàng ăn uống.

Đầu giờ chiều, đảo Jeju có chút nóng bức, nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới tâm tình của Changmin. Hai người nhanh chóng thay quần áo thoải mái, đi dạo trên đường đưa tới không ít chú ý của người qua lại.

“Yunho hyung, chúng ta đi ăn cái kia!” Changmin chỉ chỉ một quán ăn vặt cách đó không xa, không đợi Yunho trả lời đã tự mình bỏ chạy qua đó. Yunho bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn khung cảnh xung quanh, chốc lát sau Changmin đã trở lại trên tay còn cầm một đồ ăn, không quên nhét một ít sang tay hẳn cầm hộ.

“Changmin à, nghe nói phía trước có bảo tàng gấu Teddy, chúng ta qua đó xem thử.”

“Ừm...vâng.” Changmin vừa nhai vừa lên tiếng đáp ứng, đôi mắt vẫn dáo dác nhìn chung quanh tìm kiếm đồ ăn mới lạ.

Đi tới đi lui, đột nhiên cảm thấy bên cạnh mình im ắng khác thường, quay đầu lại, thằng nhóc Changmin này quả nhiên đã biến mất không dấu vết.

Yunho chán nản, lúc này chuông di động vang lên, chưa kịp nói Alo, người bên kia đã tuôn ra một câu “Yunho hyung, hyung đi trước đi, em sẽ tìm hyung sau” rồi cúp máy không cần biết người nghe điện thoại có phải Yunho hyung hay không. Cho điện thoại vào túi, xem ra đành một mình tới bảo tàng vậy.

Đi được nửa đường, lại phát hiện một gian hàng chuyên về Hello kitty, mặt tiền cửa hàng tràn ngập phong cách phấn hồng dành cho con gái. Những đồ vật lớn nhỏ đều có in hình mèo xinh xinh. Nhìn vào tủ kính có trưng bày rất nhiều mèo Hello Kitty đủ mọi kích cỡ, Yunho đột nhiên nhớ lại ngày đó Jaejoong mặc đồ ngủ có in hình Hello Kitty.

Yunho ý xấu cười cười, đã mấy ngày rồi không liên lạc với cậu ấy...

“Rìng rìng rìng...” Đang ngồi trước quầy bar ngủ gật, Jaejoong bị tiếng chuông di động đánh thức, dụi dụi hai mắt sương mù, có tin nhắn mới

[Nơi này có cửa hàng độc quyền về Hello Kitty, có muốn tôi mua cho em không? – Jung Yunho.]

“A? đây...đây là cái gì chứ!” đi công tác cư nhiên còn gặp cửa hàng độc quyền, mặt Jaejoong lập tức đỏ ửng.

“Anh bạn, bán cho một lon coca.” Một người đưa tờ tiền cho Jaejoong.

“A? vâng, đợi chút.” Jaejoong ngơ ngác phản ứng lại, tiếp nhận tiền của người nọ, rồi mở tủ lạnh lấy ‘coca’ ra.

“A, đây là Sprite mà, tôi muốn mua Coca.” Người nọ chỉ chỉ lon đồ uống Jaejoong đưa, rồi lại chỉ vào tủ lạnh nói.

“Ai nha, thật sự xin lỗi, tôi lập tức đổi cho anh.” ý thức được nhầm lẫn của bản thân, Jaejoong vẻ mặt hối lỗi đổi lon coca cho khách.

Mãi cho tới tan tầm, Jaejoong vẫn phạm không ít lỗi, lúc đóng cửa, Dongho nhin không được gọi cậu lại: “Jaejoong à, cậu hôm nay sao vậy? hết lấy nhầm đồ uống lại tới ghi sai lịch học của đệ tử, cậu bệnh sao? Nếu không tôi cho phép cậu ngày mai được nghỉ.”

Jaejoong bị Dongho nói xấu hổ, hồi lâu mới nhỏ giọng nói: “Tôi không sao...”

Nghe được lời cậu nói, Dongho nhú nhú mày, lắc đầu nói một câu: “Về sau làm việc phải chuyên tâm, bằng không sẽ trừ tiền lương của cậu.” mới thả cậu về nhà.

Hôm nay tròn đúng 1 tháng, chờ ngày mai hẳn đến nhất định phải nói cho Yunho biết, không thể đùa cợt bạn bè như thế! Quả thực đem khoái hoạt của bản thân thành thống khổ của người khác rồi, khiến mình cũng không thể hảo hảo làm việc... Jaejoong bắt mãi bĩu môi, từ trong túi xách lấy chìa khóa ra mở cửa.

Lúc này chuông di động lại vang lên, chẳng lẽ là Yunho? Khóe miệng cong cong, thanh thanh cổ họng nhận điện thoại chuẩn bị thuyết giáo hẳn một phen nhưng điện thoại truyền đến là một thanh âm mà cậu không ngờ tới

“Jaejoong, em đã về rồi, ba em đã đồng ý cho chúng ta bên nhau...”

Jeremy: thực sự tình tiết truyện này quá cầu huyết =.= và đây là truyện mình chưa đọc trước đã bắt tay vào làm chỉ thấy nó ngắn haiz....

8. Chương 8

Jaejoong hôm nay cố ý tắt máy điện thoại, tùy ý để lên tủ đầu giường.

Cậu cảm thấy thật tủi thân, muốn trốn tránh nhưng so với việc chấp nhận thì tâm càng đau, tạm thời lựa chọn trốn tránh ít nhất trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút.

Huống hồ lời nói của ông ta, có tin được không? Nếu thật sự đồng ý bên nhau, thì hồi năm 2 đại học cũng đã sớm đồng ý, cần gì phải chờ tới bây giờ...

Tại Trung lắc lắc đầu. quên đi, vẫn là không nên nghĩ nữa, đỡ phải ảnh hưởng tới công tác hôm nay.

Sắp xếp lại mọi thứ, chuẩn bị thay quần áo, thân ảnh Yunho thình lình xuất hiện ở cửa, Jaejoong hoảng sợ lui ra sau từng bước, nhìn nhìn, biểu tình kinh ngạc nói với hắn: “Anh...Sao anh lại tới đây?”

Yunho ngược ngùng cười: “Hôm qua vừa trở về, hôm nay công ty cho tôi nghỉ một ngày, Jaejoong, em có thời gian ăn cơm với tôi không? Tôi có chuyện muốn nói với em.”

“Huh?” Jaejoong trợn to mắt nghi hoặc nhìn hắn, cúi đầu suy nghĩ vài giây, có chút do dự: “Có thể, nhưng còn ông chủ...”

“Tôi sẽ nói với ông chủ của em, chỉ 1 tiếng thôi, cơm nước xong chúng ta sẽ trở lại.” Yunho nói, không cho cự tuyệt kéo tay cậu ra ngoài.

....

Jaejoong ngồi trên ghế, đôi mắt tò mò không ngừng nhìn bốn chung quanh, gian phòng ăn trong nhà hàng này thoạt nhìn không giống như những nhà hàng sang trọng cao quý khác, trên trần nhà treo một ngọn đèn thủy tinh màu cam ấm áp, thoạt nhìn rất bình dị... nghĩ tới đây Jaejoong âm thầm thở ra nhẹ nhẹ.

Tựa hồ thấy bộ dạng vụng trộm thở ra đáng yêu của người nào đó mà Yunho cong cong khóe miệng, an ủi: “Không cần lo lắng giá cả, hôm nay tôi mời em.”

“A, cảm ơn anh...” bị người ta nhìn rõ tâm tư, Jaejoong cảm thấy mặt có chút nóng, xấu hổ nhấp một ngụm rượu.

Thấy rượu cạn gần tới đáy, Yunho cầm chai rượu rót thêm cho cậu, Jaejoong lập tức gật gật đầu cảm ơn, quay đi cầm chén rượu tiếp tục uống, không dám nhìn thẳng cặp mắt sáng quắc kia.

Vì sao không khí bây giờ có chút kỳ quái...?

“Jaejoong...”

“Ừm?”

“Em uống chén này chính là đã đồng ý cùng anh kết giao.” Lấy tay chỉ chỉ vào mình, trên mặt còn lộ ra tia cười bá đạo.

“A? cái gì? Khụ khụ khụ khụ khụ...” tim Jaejoong đột nhiên chấn động, kinh ngạc nhìn Yunho, lại cuống quýt nuốt xuống ngụm rượu vẫn chưa nuốt hết.

“Thực xin lỗi...em không sao chứ?!” Yunho vội vàng đứng dậy vỗ vỗ lưng giúp cậu thuận khí.

“Không...em không sao.” Jaejoong nhẹ nhàng né tránh tay hấn, dần dần bình ổn lại, có chút bất an hỏi lại: “Yunho, anh vừa nói đùa hả...?”

Yunho từ chối cho ý kiến cười cười, cầm dao nĩa lên nói: “Chúng ta vẫn nên ăn trước rồi nói sau.”

Jaejoong bất an nhìn hấn một cái, thấy hấn im lặng ăn uống, vẫn nên bảo trì trầm mặc thì hơn, nhưng tâm tính thiện lương của cậu vẫn không thể yên ổn được.

Sau khi ăn xong, hai người tiếp tục uống rượu, hai người lẳng lẳng ngồi đối diện nhau, không khí quỷ dị nói không nên lời.

Hồi lâu, Yunho chậm rãi đặt ly rượu xuống, tươi cười cũng chậm rãi rộ ra, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Jaejoong, Jaejoong cảm thấy lúc này tim như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực.

“Jaejoong, lời lúc này...anh không phải nói giỡn, anh thích em, không phải kiểu bạn bè, không phải hyung đệ, anh muốn trở thành bạn đời của em.... Anh biết lời này có thể với em khó chấp nhận, lúc đầu nhận ra anh cũng rất khó chấp nhận nhưng mà anh không thể không chế được trái tim mình, không thể ép buộc bản thân không nhớ tới em, ánh mắt luôn bắt giắc dõi theo em, tuy rằng thực buồn nhưng vẫn rất ngọt ngào lại hạnh phúc, nhin không được muốn thân cận em hơn, muốn được nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của em, bởi vì anh cảm thấy em rất đẹp, thậm chí...lúc nào cũng nghĩ chỉ muốn một mình anh được thấy vẻ đẹp của em. Mặc kệ em có chấp nhận hay không, nhưng anh vẫn muốn nói ra, bởi vì anh thấy trái tim mình...trầm trọng tựa như sắp nổ tung rồi...”

Nghe xong lời tỏ tình của Yunho, Jaejoong thực khiếp sợ, tim đập nhanh hết gia tốc, đầu óc tựa như bị đánh thật mạnh trở nên trống rỗng, khóe môi giật giật, cũng không thể bật ra được từ nào.

Thấy phản ứng của Jaejoong, Yunho cười ảm đạm, xem ra lần này mình thua thảm bại rồi...

“Quên đi, coi như anh chưa nói những lời này, nhưng không cần hủy tình cảm bạn bè được chứ? Chúng ta về thôi.” Cố nén nỗi chua xót dâng lên trong lòng, Yunho đứng dậy rời đi.

Một đường xuống lầu, hai người đều xấu hổ trầm mặc, tới khi đến bãi đỗ xe, Yunho vẫn luôn đi trước Jaejoong. Nhìn bóng dáng cô đơn đến thương tâm của người nọ, Jaejoong nhin không được rung động, ánh mắt nóng ầm tựa như sắp có thứ gì tràn ra...

“Yunho!” làm sao bây giờ? Yunho...em cũng muốn được bên cạnh anh....

Chạy tới nắm chặt tay hấn, thấy bộ dạng ngạc nhiên của người trước mặt, khẽ mỉm cười, nhón chân lên hôn lên môi hấn, loại cảm giác này tựa hồ như trong mộng tưởng, quen thuộc như vậy...

Lại chậm rãi tách ra, Jaejoong nhìn thẳng hai mắt Yunho, miệng nhẹ nhàng nói: “Em...không phải không thích anh...”

Bên ngoài dạo quán...

Cô gái hướng cửa thang máy ngóng trông, nơi đó vẫn lạnh lùng như trước không hề có thân ảnh cô muốn gặp xuất hiện.

“Ông chủ, nếu Jaejoong về, làm ơn nói với anh ấy là tôi đã tới tìm, được chứ?” Cô gái nói một tiếng với Dongho, liền xoay người rời đi...

9. Chương 9

“Jaejoong à, cậu đứng trước cửa nhìn gì thế? Có ai à?” Dongho hướng cửa liếc mắt một cái, tiểu tử này hôm nay làm sao vậy? chẳng lẽ nghe nói hôm qua có bạn gái tới tìm liền nôn nóng như vậy sao? Thật là, tôi còn chưa có bạn gái đâu...

“Không...không phải, chỗ này mát quá.” Jaejoong xấu hổ đáp lại một tiếng. Cúi đầu nhìn đồng hồ, sắp 8h, chắc là sắp tới rồi...

Đợi chút! Mình hôm nay làm sao vậy? như trước ở trong phòng tập chờ anh ấy là tốt, vì sao lại giống như bà xã đang chờ ông xã đi làm về thế này? Không không không, cái gì mà bà xã với ông xã chứ! Mình rốt cuộc đang nghĩ lung tung cái gì vậy về?!

“Này, em đang nghĩ gì đó? Mặt đều đỏ cả rồi! vào trong thôi.” Thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên bên tai, tiếp theo tay bị người ta nắm kéo vào trong đạo quán.

Jaejoong không biết tối này mình đã trải qua thế nào, lúc luyện tập, người này luôn đối mình lộ ra ánh mắt mỉa mai hoặc hết sức, làm chính mình nhiều lần suýt nữa chống đỡ không được, xem ra về sau phải hảo hảo nói với anh về vấn đề này.

“Jaejoong à...” tiếng nói nam tính trầm thấp truyền vào tai: “Em đứng ở cửa về mặt đỏ bừng, có phải là đang nhớ tới anh không...” Tựa hồ có một dòng khí nóng bỏng từ từ phủ vào lỗ tai mình.

Jaejoong đột nhiên mẫn cảm run lên, trên mặt tựa như bị hỏa thiêu, vội vàng quay đi chỗ khác khẩn trương nói: “Không.. em mới không nhớ anh.”

Ai ngờ vừa quay đầu đi, lại bắt gặp một đôi mắt tràn đầy ngỡ ngàng.

Nhiệt độ trên mặt nháy mắt tan đi, không khí ái muội cũng tiêu tan không còn thấy bóng dáng. Jaejoong đẩy Yunho ở bên cạnh ra, đôi con ngươi trở nên lãnh đạm nhìn người trước mắt. Có những chuyện có làm gì cũng không tránh được, vẫn phải đối mặt với nó.

“Jaejoong à, đã lâu không gặp.” Cô gái hướng chỗ cậu đi tới, ôn nhu cười.

“Cô là...Park tiểu thư?” Yunho kinh ngạc nhìn cô gái trước mắt.

“Xin chào, ngài Jung, chúng ta lại gặp nhau.”

“Chị muốn làm gì? Minhee sunbae.” Jaejoong ngữ khí lạnh như băng, bốn chữ cuối cùng còn cố ý nhấn mạnh.

Rõ ràng trong mắt Minhee xẹt qua một tia bi thương, nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt, cô điều chỉnh tốt tâm tình: “Jaejoong, chúng ta có thể nói chuyện không? Coi như là ôn lại chuyện cũ cũng được.”

Jaejoong quay đầu nhìn về phía Yunho, nhận được ánh mắt ngầm đồng ý của hắn mới tiến lên. Nhưng mới vừa đi được vài bước, Yunho bỗng nắm tay Jaejoong một chút, cậu quay đầu cho hắn một nụ cười yên tâm: “Chờ em.”

Hai người đi xuống quán cà phê dưới lầu, sau khi ngồi xuống, Minhee nói với nhân viên phục vụ.

“Cho hai ly Mocha.”

“Xin lỗi, tôi uống nước lọc được rồi.” Jaejoong chen ngang.

“Jaejoong vẫn chán ghét Minhee sao...?” Cô gái vẻ mặt đau thương nhìn Jaejoong.

“Tôi chỉ cảm thấy chúng ta đã không còn gì.”

“Jaejoong à, em biết Jaejoong rất thương tâm, anh hận em năm đó quyết tuyệt rồi bỏ anh, hận em làm tổn thương anh. nhưng anh biết không, ba em năm đó uy hiếp em, nếu em không đi Đức, ông ấy sẽ làm cho em cả đời cũng không thể thấy được anh, bằng thủ đoạn của mình, ông ấy tuyệt đối có thể làm được...”

“Cho nên cô không nói gì liền thỏa hiệp với ông ta, sau đó vì cái gọi là bảo hộ tôi nên đã đi Đức có phải không?” Jaejoong cười nhạo một tiếng, tiếp lời cô.

“Jaejoong à...”

“Nhưng hình như cô đã quên, là ai trong ngày sinh nhật năm 19 tuổi của tôi nắm tay tôi nói chúng ta vĩnh viễn không được tách rời, cuối cùng lại là ai buông tay ra trước? còn có cha cô năm đó không phải làm mọi cách để ngăn cản chúng ta bên nhau sao? Vì sao lại đột nhiên giờ lại thỏa hiệp đồng ý? Các người đang đùa giỡn tôi sao? Nếu là như thế, 4 năm đau khổ của tôi tính là cái gì? Tôi đáng bị chê cười thế sao? Tôi buồn cười lắm à? Hả?!”

“Suốt 6 năm qua, em luôn yêu anh! cho dù tới tận bây giờ em vẫn còn yêu anh, rồi đi anh, em không ngày nào không nhớ tới anh, sau khi đi du học về, có lẽ là do ba em thương hại em, liền đưa ra điều kiện để trở lại bên cạnh, đó là dựa vào năng lực của mình để leo lên được chức vị giám đốc, hiện tại em đã làm được nhưng vì sao lúc này em lại không thể thấy được tim anh?” Minhee bị thống nhìn Jaejoong, người này đang ngồi gần mình như vậy nhưng sao cảm giác lại xa xôi quá.

“Tôi từng yêu cô...” Jaejoong nhắm mắt lại, thở dài thật sâu, lại chậm rãi mở mắt: “Nhưng đó là mấy năm trước, hiện tại tâm tôi đã sớm thay đổi, đã xóa sạch vị trí của cô... Minhee, năm đó tôi thương tâm là thật, đau tới tận tâm can, nhưng nếu chúng ta lại bên nhau, sẽ chỉ càng nhớ tới những thống khổ đó, có lẽ cô chịu được nhưng tôi thì không, tôi đã sớm không chịu nổi rồi.”

“Huống hồ, hiện tại, vị trí kia đã có người thay thế...” Nói tới đây, Jaejoong đột nhiên cảm thấy có chút ngọt ngào.

“Quên đi, nhiều lời vô dụng, chúng ta đợi bình tâm lại hãy nói tiếp.” Jaejoong hít sâu, đứng dậy: “Thời gian không còn sớm, tôi muốn đi về, còn có người đang chờ tôi...”

“Anh yêu người kia sao?” Minhee tan nát cõi lòng thanh âm rầu rĩ truyền tới.

“Tôi yêu anh ấy. tuy rằng chúng tôi vừa mới bắt đầu nhưng không thể phủ nhận là tôi yêu anh ấy. đồng dạng, tôi cũng tin tưởng anh ấy yêu tôi.” Jaejoong kiên định nói.

“Người kia là Jung Yunho?!”

Dù không nhận được đáp án của Jaejoong, nhưng trong lòng cô đã sớm hiểu rõ, vừa mới nhìn thấy cảnh lúc này, trong mắt đang đầy thâm tình, chính mình cũng từng có với Jaejoong.

Thất bại tựa người vào thành ghế, từ di động ấn một dãy số quen thuộc: “Giờ em đang rất chật vật, anh có thể đến đón em không?...”

Hôm sau, Yunho đột nhiên nhận được tin tức tập đoàn JS muốn sửa đổi bản kế hoạch siêu thị SQ, tuy rằng ngoài ý muốn nhưng lần nữa thấy Minhee đứng trước mặt hẳn biết mọi chuyện đều có nguyên nhân.

Sau khi hội nghị kết thúc, Minhee tựa hồ không có ý tứ rời đi, Yunho minh bạch cô muốn nói chuyện riêng với hắn, vì thế liền ở lại. trong phòng hội nghị to như vậy chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Park tiểu thư có chuyện muốn nói với tôi sao? Nếu tôi không đoán sai, cô muốn nói chuyện về Jaejoong phải không?!”

“Nếu anh Jung đã biết tôi định nói gì, tôi cũng không lòng vòng nữa, anh cho rằng hai người bên nhau sẽ có tương lai sao?” Minhee ngồi thẳng lưng, khóe miệng khẽ nhếch, bày ra tư thái của người thắng cuộc.

“Là tôi tỏ tình với em ấy trước, cho nên đối với vấn đề này, trước khi lấy dũng khí để tỏ tình tôi đã sớm chuẩn bị sẵn sàng. Hơn nữa tôi cũng tin rằng, vô luận con đường này có khó đi cỡ nào, em ấy vẫn vững bước cùng tôi, tôi tin tưởng em ấy sẽ không lùi bước.” Yunho thông dong nói xong, ánh mắt tự tin đâm thẳng vào tim Minhee.

Đúng vậy xác thực Jaejoong sẽ không lùi bước, bởi vì anh ấy là một người chấp nhất, người lùi bước chỉ có mình mình vĩnh viễn không phải anh ấy...

“Nhưng anh thật sự yêu Jaejoong sao? Yêu một nam nhân? Tôi nghe nói trước đây anh Jung cũng có quen bạn gái, anh sẽ không vì cảm thấy mới lạ mà trêu đùa Jaejoong chứ?”

“Không, tôi yêu em ấy! chính là yêu con người cùng tâm hồn em ấy, là con trai thì sao? Việc tôi quen bạn gái trước đây cũng đã là quá khứ, tôi chỉ biết hiện tại và tương lai của tôi chỉ có mình em ấy. đồng dạng tôi cũng hy vọng cô hiểu rõ chuyện của cô và em ấy cũng đã là quá khứ, đừng làm tổn thương lẫn nhau nữa, nếu cô cố ý muốn như vậy, tôi cũng tuyệt không cho phép, và đối đầu với cô bất cứ lúc nào. Park tiểu thư, tôi còn có việc, mời cô về cho.”

“A...” Minhee cười khổ một tiếng, đứng dậy hướng cửa đi tới, trước khi đi, cô chợt quay đầu lại nhìn Yunho, tiêu sái cười: “Jung Yunho, anh thực dũng cảm, dám nói thẳng chuyện như vậy với nhà đầu tư, nhưng..tôi rất bội phục anh.”

Kim Jaejoong, em buông tay, lúc này anh đang rất hạnh phúc chứ?....

Jeremy: haiz... còn 1 chương nữa là kết thúc rồi....chắc

10. Chương 10

Mấy ngày sau đó, hai người vẫn như cũ bình lặng trôi qua trong hạnh phúc, ngọt ngào.

Sáng sớm thứ 7, Jaejoong bị tiếng chuông ồn ào đánh thức, mơ mơ màng màng từ tủ đầu giường với lấy cái di động, híp mắt nhấn nút nghe

“Jaejoong à, em mau dậy đi, chúng ta cùng đi chạy bộ, anh có cái này cho em.”

“Cái gì? Chạy bộ...? đi đâu...” Không đợi Jaejoong nói xong, Yunho liền cúp điện thoại.

“Mình còn chưa nói xong mà...” Còn muốn hỏi hần sao lại chạy bộ nhanh như vậy đã cúp luôn rồi... Jaejoong oán niệm cao loạn mái tóc, dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, đứng dậy thay quần áo.

Sau khi xuống lầu, một nam tử mặc quần áo vận động màu xám đứng đó chờ, thấy cậu đi xuống, liền tươi cười sáng lạn tiếp đón.

Jaejoong chạy tới bên người hần, mái tóc vàng dưới ánh mặt trời chiếu xạ một vòng hào quang chói mắt, thủy quang trong suốt nơi đáy mắt to tròn vì chói mà hơi nheo lại. Yunho nhìn thấy bộ dạng Jaejoong lúc này, nhin không được nhu nhu đầu cậu âu yếm nói:

“Jaejoong, em thật xinh đẹp.”

“Cái gì xinh đẹp? em gọi là đẹp trai được không...” Jaejoong nhúu mày, xem ra cậu rất không thích được khen như thế.

“Đúng rồi, lần trước anh đi công tác có mua mấy thứ tặng em,” Yunho nói xong, liền đem một đôi bao tay màu đen đưa cho Jaejoong.

“Đây là...bao tay Taekwondo? Vì sao mặt trên lại in hình Hello Kitty? Anh thực sự ở trong cái cửa hàng độc quyền đó mua?!” Jaejoong ban đầu có chút động tâm, nhưng nhìn đến cái hình hello kitty liền cảm thấy không được tự nhiên. Yunho, anh thích chọc ghẹo em vậy sao?

“Không phải em thích hello kitty sao? Sao mua đồ em thích tặng em lại không được tự nhiên vậy? thật sự không hiểu em nghĩ muốn gì...”

Tuy rằng ai đó không được tự nhiên là thật nhưng trong lòng lại vui sướng rạo rực nhận đôi bao tay kia. Yunho nhìn bộ dạng đáng yêu này của cậu, trong lòng không khỏi dâng lên niềm vui thích cùng thỏa mãn. Sờ sờ túi quần, cái này mới chính thức làm em cao hứng...

“Jaejoong, anh còn cái này muốn đưa em...” Yunho từ trong túi lấy ra một chiếc nhẫn Cariter nhẹ nhàng đeo vào ngón áp út tay trái của Jaejoong.

Jaejoong lẳng lẳng nhìn ngón áp út mình, cái nhẫn nhỏ nhỏ dưới ánh mặt trời phản xạ ngân quang sáng lấp lánh. Lại nhìn Yunho, ngón út tay trái hắn cũng có một vật lóng lánh bạch quang....

“Kim Jaejoong, anh yêu em.” Kinh ngạc ngắc đầu, lại bất ngờ không kịp phòng bị tiếp nhận nụ hôn thâm tình của hắn...

Lúc giữa trưa, Minhee gọi tới nói với Jaejoong phải về Đức, hy vọng cậu và Jaejoong có thể đi tiễn. nghe tin thế, Jaejoong đợi ra 2 giây, về sau, mới nở nụ cười tươi chậm rãi nói: “Minhee, cảm ơn. Chiều nay chúng tôi sẽ tới.”

Cúp điện thoại, Jaejoong quay về cọ cọ trong lòng Yunho, ghé vào bên tai hắn lẳng lẳng nói: “Yunho, Minhee chiều nay sẽ về Đức, cô ấy hy vọng chúng ta đi tiễn.”

“Minhee?! Hai người đã chia tay rồi còn gọi thân thiết như vậy? xem ra anh vừa mới không có ‘quán giáo’ tốt em!” Yunho ngữ khí chua chua, hai mắt đang nhắm nghiền liền mở ra, ánh mắt tựa như điều hâu đói khát phát hiện con mồi hướng Jaejoong dề lên.

“A! Không cần lại...”

Buổi chiều tới sân bay tiễn Minhee, cô đối hai người nói một câu: “Chúc đường đi của hai người thuận lợi, vĩnh viễn hạnh phúc.” Rồi xoay người bước đi, nhưng trước lúc cô xoay người Jaejoong đã thấy cô nở nụ cười hạnh phúc, bởi vì phía trước, đã có một người đứng đó chờ cô đã lâu... Minhee, hẹn gặp lại, tôi cũng chúc hai người hạnh phúc.

Rời khỏi sân bay, ông nội đột nhiên gọi điện thoại tới: “Jaejoong à, ta và ông Donghoon đi Busan thăm bà Lee, chúng ta đã cùng nhau bắt rất nhiều hải sản về, con mau về nhà ăn hải sản đi!”

“A? nội và ông Donghoon xuống nước bắt cá sao?!” Jaejoong hoảng sợ, hai người cộng lại cũng hơn trăm tuổi rồi cứ nhiên còn xuống nước bắt cá....

Khóe miệng Jaejoong run rẩy ‘nga’ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Yunho, phát hiện hắn vẻ mặt giật mình.

Jaejoong ngượng ngùng cười: “Ha ha...hai ông của em chính là như vậy, càng sống lâu càng trẻ khỏe. bọn họ nói em trở về ăn hải sản.”

“Không phải, em vừa nói ông Donghoon kia, có phải họ... Jung không? Yunho hỏi thử Jaejoong.

“Đúng vậy, ông ấy là nội em là bạn mấy chục năm nay rồi! hiện tại hai người về hưu nên chuyển tới ở cùng nhau.”

“Đó là ông nội anh... hóa ra ông chuyển tới ở cùng ông nội em.” (Jer: quá cầu huyết =.=)

“Ôi chào?!” đổi thành Jaejoong về mặt kinh ngạc nhìn Yunho.

“Cái này không phải rất tốt sao...” Yunho ý vị thâm trường cười cười, khoác vai Jaejoong: “Vấn đề gia đình hai bên coi như giải quyết xong, nếu không ngại anh cũng muốn về cùng em, anh cũng đã lâu chưa gặp ông nội rồi.”

“Không phải, vậy ba mẹ anh đâu?”

“Anh không có ba mẹ, chúng ta cũng nhanh chóng về nhà thôi, đừng để họ đợi lâu.” Mở cửa xe, Yunho đẩy Jaejoong lên xe.

“A...? Đây?! Nếu phải nhanh sao anh còn đối em động thủ động cước!”

“Vừa rồi Minhee sờ tay em làm anh khó chịu, xem ra em phải hảo hảo bồi thường anh mới được...”

“Không phải chỉ nắm tay chút thôi sao... nha nha! Jung Yunho, sao lúc trước em không phát hiện anh lại là người như thế....”

oOo Hoàn oOo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yunjae-fanfic-dao-quan-tieu-thuyet-tinh-yeu>